

Sygn. akt I NO 7/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania A. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z dnia 8 lipca 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 826,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 marca 2022 r.,

zażalenia A. P. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt I NKRS 32/21,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt I NKRS 32/21 Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie A. P. (dalej: Skarżąca) na postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2021 r., wydane na skutek odwołania Skarżącej od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z dnia 8 lipca 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszone w Monitorze Polskim 2018, poz. 826.

W dniu 8 czerwca 2021 r. Skarżąca przesłała do Sądu Najwyższego pocztą elektroniczną pismo opatrzone tytułem „Zażalenie”, w którym wskazała,

że zaskarża postanowienie Sądu Najwyższego z 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt I NKRS 32/21 w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej: u.KRS) do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie z odwołania od uchwały w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku(ów) o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.) o skardze kasacyjnej (z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c., przewidującego tzw. przymus adwokacko-radcowski).

Jak z kolei stanowi art. 394¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (§ 1) oraz w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (§ 1¹).

Z zestawienia powołanych wyżej przepisów wynika, że na postanowienie Sądu Najwyższego o odrzuceniu zażalenia, zażalenie nie przysługuje. W postępowaniu wszczętym na skutek zażalenia Sąd Najwyższy nie orzeka bowiem jako sąd drugiej instancji. Tymczasem w obowiązującym stanie prawnym jedynie orzeczenia sądu drugiej instancji mogą być przedmiotem zażalenia do Sądu Najwyższego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 listopada 2017 r., II UO 16/17; z 28 sierpnia 2020 r., I CSK 799/19).

Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy ponownie zwraca uwagę na podniesioną już w sprawie o sygn. akt I NKRS 32/21 - zarówno w uzasadnieniu postanowienia z 24 lutego 2021 r., jak i w uzasadnieniu postanowienia z 30 kwietnia 2021 r. - okoliczność, że w postępowaniu cywilnym nie można wnieść skutecznie pisma procesowego w formie wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną. Artykuł 125 § 2¹ k.p.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny tak stanowi albo dokonano wyboru wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem

systemu teleinformatycznego, pisma procesowe w tej sprawie wnosi się wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Użyte w tym przepisie pojęcie „system teleinformatyczny” nie oznacza jednak jakiegokolwiek systemu służącego porozumiewaniu się z sądem drogą elektroniczną, a jedynie system teleinformatyczny obsługujący postępowanie sądowe. Wskazuje się, że w sądach brakuje infrastruktury teleinformacyjnej, która umożliwiała wnoszenie pism procesowych za jego pośrednictwem. Dopuszczalność wnoszenia pism procesowych za pomocą systemu teleinformacyjnego jest więc uzależniona od możliwości technicznych leżących po stronie sądu, a nie woli uczestników przyszłego lub toczącego się postępowania (tak np.: A. Arkuszewska [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do zmian*, t. I., red. nauk. T. Zembrzusi, Warszawa: Wolters Kluwer 2020, s. 267; T. Szanciło [w:] *Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz*, red. T. Szanciło, t. 1, Warszawa: C.H.Beck 2019, s. 487).

Wnoszenie pism procesowych za pomocą systemu teleinformatycznego przez osobę fizyczną jest możliwe na zasadach określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sposobu wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe i w pierwszej kolejności wymaga założenia konta w tym systemie. Jest zatem oczywistym, że wiadomość przesłana do sądu pocztą elektroniczną z innego konta niż konto w systemie teleinformatycznym, o którym mowa wyżej, nie spełnia wymogu skuteczności wniesienia pisma procesowego w sposób wskazany w art. 125 § 2¹ k.p.c.

Z powyższych względów zażalenie podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 394¹ k.p.c. a *contrario* w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oraz art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 373 § 1 k.p.c.